ततस्ततश्छिन्नभुजोरुकन्धरा निपेतुरुर्व्यां हतसूतवाहनाः ॥ ३१ ॥

दृष्ट्वा स्वसैन्यं रुधिरौघकर्दमे
रणाजिरे रामकुठारसायकैः ।
विवृक्णवर्मध्वजचापविग्रहं
निपातितं हैहय आपतद्रुषा ॥ ३२ ॥

अथार्जुनः पञ्चशतेषु बाहुभिर्धनुःषु बाणान् युगपत् स संदधे ।
रामाय रामो ऽस्त्रभृतां समग्रणीस्
तान्येकधन्वेषुभिराच्छिनत् समं ॥ ३३ ॥

पुनः स्वहस्तैरचलान् मृधे ऽङ्घ्रिपानुत्क्षिप्य वेगादभिधावतो युधि ।
भुजान् कुठारेण कठोरनेमिना
चिच्छेद रामः प्रसभं वहेरिव ॥ ३४ ॥

कृत्तबाहोः शिरस्तस्य गिरेः शृङ्गमिवाहरत् ।
हते पितरि तत्पुत्त्रा अयुतं द्रुद्रुवुर्भयात् ॥ ३५ ॥

अग्निहोत्रीमुपावर्त्य सवत्सां परवीरहा ।
समुपेत्याश्रमं पित्रे परिक्लिष्टां समार्पयत् ॥ ३६ ॥

स्वकर्म तत् कृतं रामः पित्रे भ्रातृभ्य एव च ।
वर्णयामास तच्छ्रुत्वा जमदग्निरभाषत ॥ ३७ ॥

राम राम महाबाहो भवान् पापमकार्षीत् ।
अबधीन्नरदेवं यत् सर्वदेवमयं वृथा ॥ ३८ ॥

वयं हि ब्राह्मणास्तात क्षमयार्हणतां गताः ।
यया लोकगुरुर्देवः पारमेष्ठ्यमयात् पदं ॥ ३९ ॥

क्षमया रोचते लक्ष्मीर्ब्राह्मी सौरी यथा प्रभा ।